

parlamentet besluttet sig for ikke at afholde folkeafstemning. Vi havde sidste fredag ved høringsen i Europaudvalget lejlighed til bl.a. at høre de overvejelser, der lå bag den beslutning i Haag.

På de britiske øer har man også været forbeholden over for en tekst, der kvalitativt adskilte sig fra de tidligere traktater, og som havde karakter af forfatning. Man ønskede en konventionel traktat, der effektiviserede EU's regelsæt. En sådan traktat ville ikke indebære afholdelse af en folkeafstemning, som tilfældet var med forfatningstraktaten. Det betød, at man mødte op til forhandlingerne om det, der i dag er Lissabontraktaten, med en række krav, som man altså i England i dag anser for opfyldt. Den britiske regering har derfor besluttet ikke at sende Lissabontraktaten til folkeafstemning.

Lad mig så indskyde, at de franske og nederlandske holdninger jo netop viser, at Lissabontraktaten er en traktat af en helt anden karakter end forfatningstraktaten.

Men også i andre lande er man nået frem til samme konklusion, det være sig Tjekkiet, Polen, Portugal, hvor diskussionen om EU's kompetencer og bevarelse af den nationale suverænitet også er gået højt. Som det ser ud nu, synes ingen medlemslande at ville gennemføre folkeafstemning om den nye traktat baseret på en politisk vurdering.

Der er kun ét land, som påregnes at afholde folkeafstemning. Det er Irland, og det bliver en afstemning baseret på juridiske forhold. Man er nemlig i Irland forpligtet hertil på grund af den irske højesterets fortolkning af den irske forfatning. Irland var også det eneste medlemsland, der afholdt folkeafstemning om Nicetraktaten. Det gjorde ingen andre, heller ikke vi.

Jeg har naturligvis følt, at jeg som udenrigsminister skulle orientere Folketinget om den udenlandske debat i dag. Det, som står tilbage, er, at vi bør undgå, at EU tiltager sig nye kompetencer. Det er det, vi har holdt øje med i forbindelse med denne reformtraktat, for det viste de franske og nederlandske afstemninger og den interne debat i en række lande nemlig en stærk reaktion imod. Det er så også min klare opfattelse, at der med Lissabontraktaten nu er taget højde for den reaktion. Der er ikke overdraget nye kompetencer. Jeg kan på den baggrund kun bakke fuldstændig op om en beslutning om at ratificere traktaten parlamentarisk også her i Danmark.

Vi står altså i dag med en tekst, som vil gøre EU i stand til at fungere bedre, og det har vi jo længe ønsket. Teksten vil også gøre EU bedre i stand til at påtage sig et større globalt ansvar – og det har vi jo også ønsket – et ansvar inden for en ramme, som fastholder princippet om, at udenrigspolitikken fortsat formuleres af 27 suveræne stater i et mellemstatsligt samarbejde, men at samarbejdet intensiveres.

Her vil jeg godt fremhæve tre vigtige forbedringer:

For det første vil Lissabontraktaten betyde, at der udnævnes en udenrigsrepræsentant og ikke en minister, som det hed før. For det var nemlig aldrig en minister, det var en forkert betegnelse. Denne udenrigsrepræsentant kan samle arbejdet i Rådet og i Kommissionen i ét embede, da den pågældende både bliver viceformand i Kommissionen og skal varetage de opgaver, som den høje repræsentant Solana løser i dag. Hensigten med det her er, at den nye udenrigsrepræsentant bliver i stand til både at komme med udenrigspolitiske meldinger og samtidig bakke meldingerne op med konkrete midler. Pengene kommer altså nu i højere grad til at følge politikken, og det er jo nok det bedste.

Kl. 14:03

For det andet bliver udenrigsrepræsentanten med Lissabontraktaten samtidig fast formand for Rådet, når det beskæftiger sig med udenrigs-anliggender. En fast formand for udenrigsministerrådet vil således tilføre EU's udenrigspolitik mere kontinuitet og sammenhæng, end man naturligvis kan med skiftende formandskab.

For det tredje styrkes det embedsværk, som skal bistå udenrigsrepræsentanten, når det nu handler om både politik og penge. Det sker med oprettelsen af en fælles udenrigstjeneste, der også skal spille en vigtig koordinerende rolle i marken i forbindelse med de beslutninger, der stadig væk træffes af de 27 ministre, men implementeres af repræsentanten. Det er understreget i en fælles erklæring fra regeringskonferencen, at den fælles udenrigstjeneste ikke berører de nationale diplomatiske tjenester. Hensigten er, at vi med den nye fælles udenrigstjeneste kan udnytte ressourcerne mere effektivt og sikre en bedre sammenhæng i alle EU's aktiviteter.

Disse tre nyskabelser bidrager til at gøre EU til en stærkere udenrigspolitisk aktør, som vil kunne spille en større og mere sammenhængende global rolle. Men før det vil ske, vil vi naturligvis i de næste par år stå over for et stort arbej-